

1. TÉMA: BŮH, KTERÝ JE OTCEM (ALE I MATKOU), TĚ MILUJE ZCELA OSOBNĚ

A. Bůh není daleko ode mě – je mi blízko a miluje mě zcela osobně.

= Pro většinu z nás asi není problém věřit v Boží existenci. **Mnozí máme problém v tom, jak si Boha představujeme. Od toho se odvíjí náš vztah k němu.** V každém z nás jsou více či méně přítomné nesprávné představy o tom, kdo a jaký Bůh je – možná o tom ani nevíme. Jak mohou některé z nich vypadat?

- **Bůh – „tajemný špión“:** Ten, který sleduje každý můj krok a který mě stále kontroluje a vyčítá chyby. (*proti tomu mluví např. Lk 15. kap.*)
- **Bůh – „přísný policajt“:** Ten, který vyhlídí důvody a záminky k tomu, aby mě mohl potrestat. (*proti Jer 29,11nn*)
- **Bůh – „hodinář“:** Ten, který sice stvořil svět, ale dál už se o svět (a tedy samozřejmě ani o mě) nestará, nemá o svět ani o mě zájem. To je zřejmě jedna z nejčastějších falešných představ o Bohu, související s problémem utrpení ve světě, zvláště když jde o utrpení nevinných... (*proti např. Ž 139*)
- **Bůh – „loutkař“:** Přesný opak předchozího. Díky němu vlastně nemám žádnou svobodu. Vše určuje on. Typické rčení lidí s touto představou: „Asi to tak mělo být...“ (*proti Lk 19,11nn*)
- **Bůh – „dobrotivý stařeček“:** Dobráček, který každému všechno „spolkne“, všechno odkýve; někdo, ke komu necítím příliš moc úcty či zdravé bázně. (I to je dnes „moderní“ postoj k Bohu, zvláště mezi mladšími věřícími: „Já vím, že je to v Desateru tak a tak, ale já to vidím jinak – Bůh to jistě pochopí...“) (*proti Mt 25,31-46*)

= **Náš Bůh je ale zcela jiný. On se z lásky ke mně, ke každému člověku stal v Kristu jedním z nás, a to proto, aby bolest, hřích, utrpení a smrt neměly poslední slovo:** „*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.*“ (**Jan 3,16**)

= Neplatí ale přece jen ta předchozí slova pouze o těch, kteří si to zaslouží? Kteří už (aspoň do značné míry) zvítězili nad svými hříchy? Ne – právě naopak.

Vzpomeňme na Ježíšovo podobenství o celníkovi a farizeovi (**Lk 18,9-14**).

Z chrámu se vrací ospravedlněn celník, ne farizeus – a to ne proto, že by celník byl lepší, ale proto, že s pokorou a vírou touží po Božím odpuštění. Mluví o tom už SZ: „*I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.*“ (**Iz 1,18**)

= A Bůh říká ještě více. Lidem, kteří prožívají pro svou nevěrnost útlak v babylonském vyhnanství, říká: „*Nyní toto praví Hospodin, tvůj Stvořitel, Jákože (místo jména „Jákože“ klidně doplň své jméno...), tvůrce tvůj, Izraeli: Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li*

přes vody, já budu s tebou... Protože jsi v mých očích tak drahý a vzácný, protože jsem si tě zamiloval... Neboj se, já budu s tebou.“ (srov. Iz 43,1-6)

= Ano, učme se obdivu a radosti: Bůh mě chtěl a stále chce, abych byl, abych existoval (i kdyby si to snad ani mí rodiče nepřáli...), Bůh mě miluje (už samotná moje existence je toho důkazem), Bůh touží po mé odpovědi... Užasneme nad tím v údivu...

B. Bůh nechce, abychom zůstali duchovními „miminky“ – chce mít dospělé syny a dcery.

- = Pokud mě Bůh miluje, proč to mám v životě tak těžké? A proč je i sám duchovní život někdy tak suchopárný a nezáživný?
- = Na tyto otázky neexistuje jednoznačná odpověď. Přesto lze říci: často platí, že těžké chvíle nám pomáhají v lidském i duchovním růstu. Tak je to i v duchovním životě. Kvalita modlitby se nepozná podle hloubky mých libých pocitů... (*„Nejlepší modlitba má příchut' popela,“ píše jeden duchovní autor.*) Je třeba vytrvat ve víře a v modlitbě, i když jdeme přes poušť. I to je často cesta k růstu a k opravdové lásce, která vytrvá, i když nedostává odměnu...
- = Nemáme ani jednoznačnou odpověď na otázku utrpení nevinných ve světě. Za mnohé můžeme my, lidé – Bůh respektuje naši svobodu. Ale hlavně: Bůh do našeho utrpení sestupuje; vzal ho na kříž, aby smrt, bolest a trápení neměly poslední slovo. **Aby měly poslední slovo Život a Radost.**

C. Bůh nám svou lásku ukazuje mnoha způsoby.

- = Pokud máme otevřené oči, i uprostřed těžkostí našeho života uvidíme **mnoho projevů Boží lásky, která se projevuje například:**
  - Skrze **druhé lidi**. S jak velkým množstvím dobrých (často i upřímně věřících) lidí se setkáváme!
  - Skrze **události našeho života**. Nejde zde o pověrčivost: za mnohými „náhodami“ můžeme vidět Boží prozřetelnost, blízkost, vedení; Boží starost o nás...
  - V **modlitbě** a v **Božím slově**.
  - Ve **svátostech** – zvláště v **eucharistii**.

Snažme se znovu a více otevřít Boží lásce. Pokud si nejen uvědomíme, ale i hlouběji prožijeme skutečnost, že jsme milovanými Božími dětmi, promění to i náš vztah k němu...